

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Additio Ad Qvæstiones Selectas in 1. 2. S. Thom. olim
impressas**

Requesenius, Josephus M.

Romæ, 1675

Refelluntur argumenta Henrici deprompta ex auctoritatibus scripturæ ac
Patrum, præsertim Augustini.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38791

qui punitur; & sic tanto est grauior pœna, quanto id quod subtrahitur, est magis proprium, & connaturale ei, cui subtrahitur, sicut magis diceremus puniri hominem, si auferretur ei patrimonium suum, quam si impediretur, ne perueniret ad regnum, quod ei non debetur, & hoc modo dicitur esse mitissima omnium pœnarum, sola carentia visionis diuinae, quæ est quoddam bonum, omnino supernaturale.

Refelluntur argumenta Henrici deprompta ex auctoritatibus Scripturæ, & Patrum, præsertim Augustini.

26 **O**bjicit primò ex Augustino lib. 3. operis imperfecti cap. 200. non est falsa Christi sententia, Marc. ultimo, qui crediderit, & baptizatus fuerit, saluus erit, qui uerò non crediderit, condemnabitur, ergo puer, qui non credidit, nec baptizatus fuit, puniendus est cum damnatis. Respondeo ex eo loco oppositum euidenter inferri, tum quia Christus non

non

non soli carentiæ baptismi, sed incredulitati damnationem minatur, dum ait, *qui verò non crediderit* (non verò qui non baptizatus fuerit) *condemnabitur*, tum quia, postquam Christus imposuit Apostolis præceptum prædicandi Euangelium omni creaturæ, subdit, *qui crediderit, & baptizatus fuerit, saluus erit, qui verò non crediderit, condemnabitur*; quibus verbis non damnat eos, qui quomodocumque non credunt, sed qui prædicationi fidem non præbent, ideoque in ea vniuersali sententia non comprehendit infantes, sed solos adultos, qui vti tantummodo capaces euangelicæ prædicationis, cui resistunt non credendo, ita tantummodo damnandi propter labem incredulitatis, aliter damnaretur Puer, quia respuit prædicationem, quam audire, & cui credere non poterat. Et ita exponendum esse hunc locum, definit Innocentius 3. c. maiores de baptismo §. *ceterum ex vi litteræ his verbis, prædictæ auctoritates intelligendæ sunt omninò de adultis, qui habent*

bent multitudinem peccatorum, cum de paruulis non possint intelligi, qui peccato tantum originali tenentur. Similiter, & illa auctoritas est soluenda, qui crediderit, & baptizatus fuerit saluus erit, cum non possint credere paruuli, sed adulti, eadem habet glos. ibidem §. casus quidem heretici circa finem, huiusmodi auctoritates intelligendæ sunt de adultis, quia de paruulis non possunt intelligi, qui peccato tantum originali grauantur: & eodem modo illa auctoritas, qui crediderit, & baptizatus fuerit, tota intelligitur de adultis, cum paruuli non possint credere, sed adulti.

27 Obijcit secundo dicto §. 5. & lib. 1. Historiæ Pelagianæ cap. 5. §. cum Augustinus hoc anno 413. arguit, inquam ex sermone 14. de verbis Domini. Christus Matth. 25. loquens de futuro sui aduentu ad iudicandum viuos, & mortuos, statuit vniuersaliter duas tantummodo partes, nempe dexteram, & sinistram, & existentibus in sinistra dicit, *Ite in ignem æternum, qui paratus*

tus est Diabolo, & Angelis eius; in
dextera vero, Percipite Regnum, quod
paratum est vobis ab origine Mundi,
tum sic, quicumque non est in dex-
tera, est in sinistra, vel e contra,
quia nullus alius locus medius ibi
designatur, ergo paruuli non exi-
stentes in dextera, vbi est Regnum
Cœlorum, erunt in sinistra, vbi est
ignis æternus, & gehenna. Respon-
deo hoc testimonium solutione prius
allata penitus euanescere, præmise-
rat eo loco Christus Dominus o-
pera bona, & mala iudicandorum,
deinde ijs, qui opera misericordiæ
in Pauperes, & Christum exercue-
runt, dicit, *Venite benedicti, percipite
Regnum*, alijs vero, qui ea non exer-
cuerant, *Ite in ignem æternum*; Iam
ex his verbis liquet sermonem esse
de solis adultis, in quos tantummo-
do potest cadere ante prolationem
sententiæ, vel ea commendatio,
*esuriui, & dedistis mihi manducare,
situi, & dedistis mihi bibere, nudus
eram, & cooperuistis me, vel exprobra-
tio; esuriui, ac situi, & non dedistis*
mi-

mibi manducare, ac bibere, cum ergo paruuli, nec commendari, nec vituperari possint ob datum, vel negatum cibum, & potum, proculdubio sententia de pœna, & præmio, quæ refertur ad bona, vel mala opera præcedentia, non potest extendi ad paruulos, sed ad solos adultos, in quibus tantummodo poterant præcedere bona, vel mala opera. Vnde sic retorqueo argumentum, eos solummodo comprehendit Christus, qui sunt arguendi, vel commendandi propter bonas, vel malas actiones, ergo paruulus, qui sub ea commendatione, vel reprehensione comprehendendi non potest, neque comprehenditur in dextera, nec sinistra; Præterea Christus reprobos sic respondentes inducit; Domine quando te vidimus esurientem, ac sitientem, aut hospitem, aut nudum, aut infirmum, aut in carcere, non ministravimus tibi, deinde eorum apertæ confessioni, subdit sententiam damnationis; Ite in ignem æternum, ergo paruulus, uti est huius responsionis incapax, ita

&

& sententiæ damnationis in Inferno.

28 Eadem solutio adhibenda est dicto Christi Domini, quod affert Augustinus lib. 1. de peccatorum meritis, & remissione cap. 28. *qui mecum non est, aduersum me est*, eadem inquam, ita vt sensus sit, qui mecum non est ob actiones prauas, mihi, & Euangelio aduersarius est, exploratum autem est Pueros dici non posse non esse cum Christo ob recessum ab illo per actualem auersionem peccatorum actualium, sed potius esse cum ipso per amorem, & cultum, vt infra dicam; ideoque filij rebellium non dicuntur esse, ac stare contra regem, si nil contra ipsum operentur, eique per actiones personales in omnibus obediunt; quia contrarietas desumitur ex actu personali, non vero ex actibus alienis, imo aliquando ita præmiantur ob seruitia regi personaliter exhibita, vt recuperent titulo mercedis debitæ operi personali, quidquid amiserant ob delictum parentis.

29 Obijcit tertio. De fide est.
quod

quod Puer non baptizatus sit sub
 potestate, & captiuitate perpetua,
 Diaboli, qui habet ius in illum, tan-
 quam in proprium mancipium,
 ideòque dicitur inhabitare in illo
 per dominium, seu titulo dominij,
 vti luculenter explicat Ioannes Bac-
 conus Carmelita in 2. dist. 39. quæst.
 1. his verbis: *Demon inhabitat in
 peccatore, non sicut forma informans,
 neque vt in energumenis, neque per
 formam aliquam, quam creat in ani-
 ma peccatrice, sicut Deus eam creat,
 sed habitat per dominium in peccante,
 seu iure dominij, & potestatis; quam
 ob causam in baptismo, spiritus im-
 mundus sacerdotis insufflatione è
 dominio baptizati abigitur, his ver-
 bis: Exi spiritus immunde, & da lo-
 cum Spiritui Sancto; ergò Pueri præ-
 ter pœnam spiritualem damni, pa-
 tiuntur; pœnam corporalem captiui-
 tatis, ac seruitutis sub Dæmone; hæc
 autem captiuitatis pœna, quæ est pœ-
 na sensus, in eo sita est, vt captiuus
 alligetur vinculis certo cuidam lo-
 co, & careat libertate videndi, exeun-
 di,*

di, gustandi, olfaciendi, & loquendi cum alijs, præter alias sex pœnas, quas enumerat S. Doctor lib. 1. de Ciuit. Dei cap. 11.

30 Respondeo pœnas, quas subeunt peccatores captiui sub captiuitate Diaboli, esse in duplici specie, alias vitæ præsentis, alias futuræ: illæ primæ sunt temporales, & corporales inflictæ à Dæmone tam adultis, quam Pueris, quamdiù uiuunt; secundæ verò sunt perpetuæ, ac propriæ status termini, includentes vltra spoliationem bonorum gratuitorum acerbissimos cruciatus mediante operatione ignis. Iam uerò pueri ob peccatum originale patiuntur duplicem effectum pœnalem, vnum quidem in hac vita, nempe subiacerè pœnis, & morbis corporalibus, vti contigit illis duobus pueris, euangelicis, quorum vnus ab infantia vexatus fuit à spiritu immundo, alter verò tortus, ac sæpius in ignem proiectus; alium verò post mortem, in alia vita non totalem, & secundum omnes pœnalitates, quas includit, vti

pa-

patiuntur adulti, sed partialem, & inadæquatū, in quantum spoliantur capacitate perpetuo recuperandi bona supernaturalia, & gratuita citra torturam pœnarum sensibilium: cum enim hi pueri existentes in termino amant, & colunt Deum super omnia ex doctrina S. Thomæ, aliorumque Doctorum, ideò eximit illos Deus à potestate Diaboli circa pœnas sensibles proprias status termini adultorum, cum non sit diuinæ pietati, ac prouidentia consentaneum, vt finat actuales amatores, & cultores sui, facientes quidquid in Dei obsequium, & honorem valent, torqueri perpetuò pœnis sensibilibus, vnde merito Catherinus in opusc. de statu Paruulorum, ait, paruulos esse quidem nunc captiuos, sed non fore perpetuò captiuos, & sub potestate perpetua diaboli, quia etiam pro illis eiectus erit foras in die nouissimo, ita vt nihil iuris habeat vltterius in illos, quemadmodum habebat in statu viæ, sed in solos damnatos. Hinc recte dicunt alij esse sub potestate
 sta-

1- state Diaboli, nil aliud significare,
 a- quam esse in peccato, quod dat Dia-
 la- bolo ius ad eos, quousque manent
 1- in statu viæ, varijs afflictionum, &
 m- calamitatum generibus vexandos,
 it, nec non ad eos tentandos, statim ac
 o- perueniant ad vsum rationis.

o- 31 Obijcit quarto ex lib. 1. ad
 o- Bonif. cap. 22. Homo per peccatum
 di- contraxit pœnam duplicis mortis,
 o- nimirum mortis primæ, quæ est se-
 ac- paratio animæ à corpore, & mor-
 at- tis secundæ, quæ non est alia, quam
 i, immissio in ignem æternum ex illo
 m, Apoc. 20. *Qui non est inuentus in li-
 e- bro vitæ scriptus, missus est in stagnum
 ri- ignis, & hæc est mors secunda, tum
 tu- sic: qui non est scriptus in libro vi-
 ti- tæ, mittitur ex S. Ioanne in stagnum
 e- ignis, qui est mors secunda, sed pue-
 e- ri decedentes cum originali non
 ro- sunt scripti in libro vitæ, aliter ef-
 si- fient prædestinati, ergo mittuntur in
 ius stagnum ignis, vt in eo comburan-
 in- tur, & patiantur mortem secundam.
 is. Resp. ab omnibus contrahi ob pec-
 te- catum originale primam mortem.*

exclusiuam immortalitatis, quod
 erat donum gratuitum promissum
 generi humano, si Adam non pec-
 casset; secundam verò mortem non
 incurri ab his, qui personaliter non
 peccarunt, vt clarissimè elicio ex lo-
 co ab Aduersarijs citato, in quo post-
 quam S. Ioannes præmiserat dupli-
 cem resurrectionem debitam iustis,
 cui opponit duplicem mortem de-
 bitam impijs, vt notat Cornelius à
 Lapide ibidem cap. 20. versu 5. *S.*
hæc est resurrectio prima, inquit,
prima quidem resurrectio est Beatitudo
solijs animæ, qua sola anima per mor-
tem transit in vitam, & Regnum cæ-
leste; secunda verò resurrectio est ple-
na beatitudo; qua, anima cum corpore
in fine Mundi plene in eandem vitam
beatam resurget: similiter mors prima
reprobtorum, est damnatio solijs anima,
mors verò secunda est damnatio ani-
mæ, & corporis vnitorum, & resur-
gentium in Iudicio vniuersali, subdit
deinde Apostolus, se vidisse mortuos,
necnon libros apertos, & iudicatos es-
se mortuos ex his, que scripta erant
 in

in libris secundum opera ipsorum, & tandem concludit, qui non est inuentus in libro vitæ scriptus, missus est in stagnum ignis, intellige de scriptione relatè non ad sola nomina, sed ad opera, quæ prius dixerat esse scripta in libris, & secundum quæ iudicandi erant mortui; iam per hæc verba, vti apertè loquitur de iudicandis secundum opera bona, vel mala, quæ fecerunt, ita tam prima mors solius animæ, quam secunda mors animæ simul, & corporis, non cadit, nisi supra adultos, de quibus verificari solummodò potest, quod eorum facta bona, vel mala in libris descripta sint, nam Infantes nil boni, vel mali gesserunt scribendum in libris, vt clarè liquet, & supponitur à Paulo, dum loquens de Esau, & Iacobo, ait, *antequam, quidquam boni, vel mali fecerint, & ideo per mortem secundam rectè S. Fulgentius lib. I. ad Monimum cap. 6. exponit pœnam debitam animæ propter opera, quæ actualiter, & personaliter gessit in carne, iuxta illud, recipient*

C

ipient

piet pro ijs, quæ unusquisque gessit in corpore, sic loquens, homo per peccatum incurrit duplicem mortem, primam in separatione animæ, & corporis; secundam in eterna cruciatione animæ, & corporis, quando rediens in carnem anima, in eadem, & cum eadem, in qua peccauit carne, torquetur.

32 Hinc ex hoc Ioannis testimonio, Aduersarij sententiam refello, & meam confirmo: Ioannes nomine mortis, primæ, & secundæ intelligit pœnam sensus debitam animæ, prius separatæ, & postea unitæ cum corpore, atque vtramque pœnam inferendam ijs, quorum opera mala scripta sunt in libris; & vidi, inquit, mortuos, nec non libros apertos, & indicatos esse mortuos ex his, quæ scripta erant in libris, secundum opera ipsorum: sed de pueris nihil est scriptum in libris, quia nil mali, vel boni gesserant, antequam decederent, ergo neutram mortem, hoc est, pœnam sensus debitam vtrique parti incurrunt; ideo autem spoliantur gratuitis, quia hæc erant

erant accepturi dependenter à sola obedientia capitis, at non afficiuntur alijs pœnis, quia vti sunt expertes malorum operum, ita & earum pœnarum, quæ ob mala opera solummodo incurruntur, vnde Cornelius citatus cap. 20. vers. 15. *S. obijcies,* explicans quo pacto Paruuli non sint mittendi in stagnum ignis, quamuis non scripti in libro vitæ, sic habet, *S. Ioannes loquitur de solis adultis, non de paruulis, vt patet, ex versu 12. Iudicati sunt mortui ex his, quæ scripta erant in libris secundum opera sua, non paruuli, vt etiam patet ex cap. sequenti versu 8. Timidis autem, & incredulis, & execratis, & homicidis, & fornicatoribus, & veneficis, & Idololatriis, & omnibus mēdacibus pars illorum erit in stagno ardenti igne, & sulphure, quod est mors secunda.*

33 Sed instas S. Ioannes dicto cap. 20. versu 12. ait, *ibi esse iudicandos magnos, & pusillos, qui non sunt alij, nisi infantes, ergo sententia mortis cadit supra Infantes pariter iudicandos cum adultis.* Nego an-

tecedens, aio enim cum Cornelio
 ibidem §. *¶ vidi mortuos*, nomine
 pusillorum non intelligi Infantes,
 sed vel paruos ætate, & statura, vti
 sunt pueri decem, vel quatuordecim
 annorum, vel potius personas viles,
 & abiectas, ita vt sensus sit, vidi in
 Iudicio æquè adstantes, nobiles,
 ac plebeios, tam dignitate polientes,
 vti Principes, quam abiectos, ac vi-
 les, vti sunt serui, rustici, & ancillæ.

34 Obijcit quinto si pueri non
 torquentur in Inferno cum damna-
 tis, nec beantur cum iustis in Regno
 Cœlorum, erunt in tertio quodam
 loco fœlicitatis, sed hic non est affi-
 gnabilis, cum duo tantum loca in
 Scriptura designentur, nempe In-
 fernus, & Regnum Cœlorum, ex-
 pressa per dexteram, & sinistram
 per Regnum, & gehennam, per
 resurrectionem vitæ, & Iudicij; vnde
 Augustinus redarguit Pelagianos lib.
 2. contra Iulianum cap. 113. quia duas
 distinguebat æternas fœlicitates, v-
 nam, quæ sit in Regno Dei, alteram,
 quæ sit extra Regnum Dei, quam

solummodo concedebant Pueris de-
cedentibus sine baptismo. Respon-
deo illa duo loca designari a Christo
pro solis adultis, de quibus semper
sermonem instituit in textibus ad-
ductis ex Euangeiio, vbi meminit
de eorum bonis, vel malis operibus,
pro quibus debetur gehenna, vel re-
gnum; sed vt clariùs eluceat, quo-
modo nostra doctrina non cohæreat
cum dogmate Pelagianorum, hæc
breuiter subdo. Pelagius tria asser-
uit: primo Pueros nasci sine labe
originali; secundo eos nullam me-
reri pœnam, nec indigere Baptismo
ad deletionem talis maculæ, quam
non contraxerant, sed ad obtinen-
dum ingressum in Regnum Cœlo-
rum, denegatum à Christo non ba-
ptizatis, iuxta illud Ioan. tertio. *Nisi
quis renatus fuerit, ex aqua, & Spiri-
tu Sancto, non introibit in Regnum
Cœlorum*; tertio dari quemdam lo-
cum medium, in quo Pueri non ab-
luti aqua lustrali fruuntur secunda
fælicitate, quæ sit inferior fælicita-
te Regni Cœlestis; fatebatur autem

Pelagius ex relatione Auguftini lib. de peccato originali cap. 21. fe nescire vbi nam effet talis locus his verbis, *sine baptismo paruuli, quò non eant scio* (scilicet nec in Infernum, nec in Regnum Cœlorum) *quò eant, nescio*; iam verò Pontifices, Concilia, & Patres damnant primo tanquam hæreticam propositionem, quod Pueri nascantur sine originali, secundo quod baptismus non sit institutus ad delendum originale, nec eo indigeant paruuli ad eius deletionem; tertio quod illis tanquam iustis, & innocentibus nulla debeatur pœna, sed æterna fœlicitas. At nostra sententia toto Cœlo distat à Pelagiana; primo quia agnoscit pueros nasci infectos peccato primi Parentis; secundo ait indigere baptismo necessitate medij ad eluendam talem maculam; tertio carere vita æterna, & fœlicitate simpliciter, quæ datur iustis, & innocentibus, & puniri pœna damni.

35 Quod si dicas conuenire cum Pelagio in hoc, quod detur tertius

locus distinctus à Regno Cœlorum,
 & Inferno absque vlllo fundamento
 confictus: Respondeo non damna-
 ri Pelagium præcisè, quia assigna-
 bat tertium locum pro Paruulis, sed
 ob admissam in ijs fœlicitatem, tan-
 quam debitam eorum innocentiaẽ,
 & diuersam à cæteris iustis baptiza-
 tis, perinde quasi sint institutæ à Deo
 duæ fœlicitates pro duplici Iusto-
 rum genere, vnã pro iustis bap-
 tizatis, quæ est in Regno Cœlorum,
 aliam pro Iustis non baptizatis, quæ
 est extra Regnum Cœlorum, cum
 tamen cuicumque Iusto debeatur
 ratione iustitiæ idem Regnum Cœ-
 lorum commune omnibus iustis.
 Quod autem detur tertius locus pro
 paruulis decedentibus absque bap-
 tismo, in quo existant sine pœna sen-
 sus, nil habet commune cum Pela-
 gio, nisi vocabulum tertij loci, quia
 non significat sedem fœlicitatis, quam
 ponebant Pelagiani, debitam pue-
 ris, tanquam iustis, sed fœlicitatis
 imperfectæ, vt infra dicam.

35 Cæterum petenti quodnam

C 4

fun-

fundamentum inest deputandi paru-
 uulis non baptizatis hunc tertium
 locum diuersum ab eo, quem assi-
 gnabat Pelagius, dicam esse duplex,
 vnum, quo certo credimus Pueros
 decedentes cum originali non exi-
 stere in Inferno, sed in Limbo, cum
 Limbus, & Infernus habeantur ex
 vniuersali Doctorum, & Ecclesiæ
 sensu, tanquam duo loca distincta,
 quemadmodum distinctus fuit Lim-
 bus Sanctorum Patrum, vt docet San-
 ctus Thomas in 4. dist. 45. quæst. 1.
 art. 3. & in 3. dist. 22. quæst. 2. art. 1.
 quæst. 2. in corp. ni velis dari duos In-
 fernos, quorum nulla fit mentio in
 Scripturis, ac Doctoribus, tam Ca-
 tholicis, quam hæreticis, ergo sicut
 nunc datur pro Pueris tertius locus
 distinctus à loco adultorum; ita post
 diem Iudicij dabitur à Deo alius ter-
 tius locus, in quo viuent fælicitate
 aliqua imperfecta. Alterum fun-
 damentum petitur ex eo, quod in In-
 fernis non erunt nisi gemitus, blas-
 phemiæ, mæror', confusio, & nullus
 ordo, at Pueri viuunt bene, & ordi-
 na-

nate, cum amore, gaudio, & cultu erga Deum, vt habet S. Thomas in 2. dist. 33. quæst. 2. art. 2. ad 5. vbi ait, *pueros non baptizatos esse separatos à Deo quantum ad coniunctionem, quæ est per gloriam, non quantum ad coniunctionem naturalium bonorum, & ideo de Deo gaudebunt naturali cognitione, & dilectione, & quæst. 5. de malo art. 3. ad 4. loquens in sententia eorum, qui negabant pueris cognitionem beatitudinis supernaturalis, pueri sunt quidem perpetuo separati à Deo, quantum ad amissionem gloriæ, quam non cognoscunt, non tamen quantum ad participationem naturalium bonorum, quæ cognoscunt. Non ergo dum colunt, & amant Deum, manent in Inferno, vbi apud damnatos ne vestigium quidem cultus, & amoris Dei inuenitur.*

37 Obijcit sextò inimico nulla debetur fælicitas, sed supplicium, at Pueri non baptizati sunt inimici Dei, iuxta illud Pauli, *omnes nascimur filij iræ*, ergo illis nulla est concedenda fælicitas, sed irrogandum,

supplicium. Distinguo maiorem
 inimico, qui contraxit inimicitiam
 per peccatum personale, & vult li-
 bere, & voluntarie in eo inimicitiae
 statu perdurare, nulla debetur fæli-
 citas, concedo; inimico, qui contra-
 xit inimicitiam per peccatum capi-
 tis, nec vult, quantum est de se per-
 feuerare in statu inimicitiae, sed actu
 amat, & colit Deum, quantum po-
 test, nulla debetur fælicitas, iterum
 subdistinguo, fælicitas perfecta su-
 pernaturalis propria amicorum, con-
 cedo: nulla fælicitas, ne quidem
 imperfecta intra ordinem naturæ ex
 misericordia, & suavi prouidentia
 Dei, qua illis confert auxilia ad eum
 amandum, & colendum, nego. &
 retorqueo argumentum: Paruuli a-
 more, & cultu Deum prosequuntur
 perfectissimis actibus charitatis, & re-
 ligionis, ergo præcisè propter pec-
 catum contractum voluntate alterius,
 non sunt puniendi eo punitionis ge-
 nere, quo puniuntur damnati Deum
 blasphemantes, odio habentes, &
 quantum est de se volentes eum
 de-

destruere, si possent. Rursus Deus amat peccatores pœnitentes, ac laudat eorum pœnitentiam, vt certum est de Magdalena, & publicano, ergo multo magis amore prosequitur Infantes, qui non indigentes pœnitentia, Deum diligunt, ac supremo cultu venerantur. Ratio à priori; potest in Deo esse odium inimicitiae excludens solum amorem amicitiae, non verò amorem benevolentiae compossibilem cum odio inimicitiae, vt patet in peccatoribus, quos odit, vt inimicos ob maculam non solum originalem, sed etiam actualem, & simul largitur quamplurima bona, ergo etiamsi Deus odio habeat Infantes ob peccatum originis, eosque spoliet in perpetuum bonis gratuitis, adhuc potest illis largiri bona inferioris ordinis intra ordinem naturae, intuitu amoris, ac reuerentiae, quam in illum exercent. Cæterum vltro concedo Deum exercere cum pueris actus iustitiae vindicativae puniens illos pœna damni, & priuatione donorum gratuitorum, quamuis

illis parcat quoad alias pœnalitates, quia ipsum amant, timent, nec peccato actuali inquinantur.

38 Obijcies septimo, peccata Parentum puniuntur in filijs, vt habet Sanctus Thomas 1. 2. quæst. 81. art. 2. ad 1. iuxta illud Exodi 20. *Deus visitat iniquitatem Patrum in filios in tertiam, & quartam generationem*, ergo Pueri debent subire mala, & pœnas ex demerito Adæ eorum Parentis. Distinguo antecedens, puniuntur priuatione donorum gratuitorum, transeat, puniuntur pœna sensus, nego, ratio disparitatis, pœna sensus debetur ijs, qui male egerunt in corpore, eoque abusi sunt ad perpetrandum malum, non verò ijs, qui corpore ad malum parandum abusi non sunt, & ideo recte Sanctus Fulgentius lib. 1. ad Monimum cap. 6. ait, *pœnam sensus deberi animæ, quæ male operata est in corpore, quod pariter eidem animæ cooperatum est ad malum*, indubitatum autem est corpus nullum animæ pueri exhibuisse influxum ad opus
ma-

malum, cum antequam migrarent è
vita, nullo poterant vti Instrumento
ad bene, vel male operandum. Sed
aliam clarissimam disparitatem ad-
dam sect. sequenti. Ratio à priori, filij
ob peccatum Parentum priuantur in
hac vita solis bonis fortunæ, ac fa-
mæ, non tamen afficiuntur morte,
aut pœna sensus, ergo posteri ex
peccato primi Parentis priuantur
omnibus bonis supernaturalibus abs-
que pœna sensus, quæ pœna esset
incomparabiliter maior, quam pœ-
na verberum, vel mutilationis, &
ideò dictum illud Ezechielis, *Fi-
lius non portabit iniquitatem Patris,*
intelligendum est in ordine ad pœ-
nam sensus, ita vt nemo pœnam,
quæ debita est peccato personali al-
terius, debet ipse sustinere, quamuis
subiaceat priuationi bonorum, quæ
à Patre aliunde erat accepturus, in
quo sensu Exodi 20. dicitur, *Deus*
visitare peccata parentum in filios, vide
quæ de hac re docui 12. disp. 26. sect.
6. à n. 26.

39 Dices, quoties filius est par-
ti-

ticeps culpæ Parentis, punitur eodem genere pœnæ, quo punitur Parens, ergo si Posterus est particeps culpæ Adæ debet eadem pœna sensus puniri. Distinguo consequens, puniri eodem genere pœnæ adequatè, quo punitur Parens, nego, pœnæ inadæquatæ, nempe priuationis bonorum supernaturalium concedo. Ratio autem est, quia in primo casu, in quo culpa vtriusque est personalis, sicuti vtraque persona habet influxum proprium in culpam, ita & æqualem pœnam, at in casu nostro posterus peccans per meram voluntatem alienam, subit solam pœnam bonorum gratuitorum, quæ solummodo erant acquirenda per obedientiam capitis, vt benè aduertit S. Thom. in 2. dist. 33. quæst. 2. art. 1. in corpore, pœna, inquit, sensibilis pertinet ad id quod personæ proprium est, in eo verò, quod spectat ad naturam per originem, pertinet pœna priuationis bonorum gratuitorum, & ideo, sicut culpa originalis non contrahitur per operationem personalem posterius, sed

so-

folius capitis, ita pœna huius culpæ proportionata habetur per solam subtractionem donorum supernaturalium, quæ habuisset Adam, si non peccasset. Cæterum filius punitur in bonis corporalibus ob mera delicta Patris, non verò in bonis spiritualibus, quia in illis est aliquid Patris, in his verò gerit personam propriam, nec est alterius creaturæ, sed folius Dei dicentis, *filius non portabit iniquitatem Patris.*

40 Obijcit octauo. Infantes sunt vasa contumeliæ, item sunt Paleæ, & stipulæ, ac palmites separati à vite, hæc autem traduntur igni ad comburendum, vt statuunt Patres Africani in epistola synodali cap. 13. relata ab Henrico cap. 3. §. 5. versu simile etiam adducto argumento, vbi ait, *vasa contumeliæ sunt, quibus dicitur, Ite maledicti in ignem æternum, qui paratus est Diabolo, & Angelis eius.* Respondeo has omnes locutiones sumptas esse ex Euangelio, eiusque parabolis, in quibus certum est Christum locutum esse de adultis, qui

libera voluntate separati sunt à vite,
& facti sunt paleæ, & stipulæ, non
de Pueris, qui carentes vsu rationis,
haud poterant per mala opera eua-
dere zizania, ac paleæ, quod sanè in-
nuit Christus Dominus in ea para-
bola præcipiens seruis, *finite crescere
vsque ad messem*, hoc est, vsque ad
vitæ finem, in quo ob eorum ope-
rationes rectas, vel prauas dignosci
debent, num sint paleæ eijciendæ
in ignem, vel frumentum congre-
gandum in horreum; vnde retorqueo
argumentum, Christus non dicit
statim ab initio ortus, in quo vnus-
quisque surgit cum peccato origina-
li, vt eradicentur ad comburendum,
sed postquam in adultam peruene-
rint ætatem, in quo proprijs deme-
ritis facti sunt paleæ, ergo proiectio
in ignem imponitur adulto malè
operanti, non verò paruulo, qui li-
cet natus sit in peccato, nihil tamen
per se ipsum mali gessit, aliter ab
ipso ortu erat in ignem proijcien-
dus: dum igitur ille, qui apparuit in
natiuitate cum peccato primi Paren-

tis

tis cremari non debet, sed qui de se factus est stipula, & palea, utique solus adultus, non puer, est comburendus. Distinguo igitur primam partem antecedentis, sunt paleæ, stipulæ, ac zizania secundum quid, in quantum reiecti sunt à Regno Cælorum, & ab aptitudine illud acquirendi, nec non ab amicitia Dei, ac spoliati donis gratuitis, concedo, simpliciter, & absolutè nego, similiter distinguo secundam partem, sunt palmites separati à vite per separationem ab illis liberè volitam per peccatum personale nego, per separationem non liberam in se, sed alienam capitis, iterum subdistinguo: sunt separati quoad coniunctionem, quæ habetur per gratiam santificantem, & gloriam, concedo, per amorem, & cultum, quo Deum prosequuntur, & de eo gaudent mediante naturali cognitione, & amore, ut loquitur S. Thomas, nego.

41 Obijcit nono *S. Redeo ad Africanas synodos auctoritate Patrum, Pontificum, & Conciliorum* positivè

uè afferentium paruulos esse in fini-
 stra puniendos igne Inferni, nec exi-
 stere in tertio quodam loco, in quo
 fruuntur beatitudine, vt habent San-
 ctus Fulgentius lib. 1. de verit. præ-
 dest. cap. 14. & lib. de Fide ad Pe-
 trum Diaconum cap. 2. Item Patres
 Bizaceni, & Concilij Carthaginen-
 sis celebrati anno 418. nec non In-
 nocentius Papa, & Gelafius in Epi-
 stola ad Episcopos missa per Pice-
 num, ac Gregorius lib. 9. moralium
 cap. 12. cum alijs Episcopis Gallis,
 & Hispanis, quorum loca affert
 Henricus cap. 3. §. 5. à versu Scho-
 lastici, qui in statuendis. Respon-
 deo Concilia, ac Pontifices hæc
 duo solummodo definire contra
 Pelagium, nimirum, quod Paruu-
 li migrantes absque Baptismo,
 non obtineant vitam æternam,
 nec foelicitatem illis debitam tan-
 quam iustis. Secundo Pueros na-
 sci infectos labe primi Parentis, ad
 quam expiandam requiritur Baptif-
 mus, siquidem controuersia inter
 Catholicos, & Pelagianos solummo-
 do

dò extiterat de utroque dogmate
citato, & non de alijs, quamuis, vt
magis recederent à Pelagio dante
Pueris fœlicitatem distinctam à Re-
gno Cœlorum, quia expertes erant
peccati, rectè dixerint, nullum dari
tertium locum distinctum, in quo
aliqua perfruantur fœlicitate, ali-
qua, inquam, debita iustis, cum
pueri iusti non sint, vtpotè reti-
nentes maculam originalem; at da-
ri, vel non dari alium locum di-
stinctum ab illis duobus cum ali-
quali fœlicitate naturali, non erat
punctum controuersiæ, ad quod
definiendum congregata est syno-
dus, nec de hoc vnquam interro-
gati sunt Pontifices, ideòque quid-
quid pro hac materia fortè protule-
rint, non spectat ad definitionem
fidei, nec ad sensum communem
Ecclesiæ, sed ad peculiarem eorum
sententiam, & opinionem, vt liquet
multis alijs exemplis, in quibus Pon-
tifex, & concilium, dum loquuntur
extra materiam controuersiæ, non
intendunt aliquid definire, sed obiter
in-

innuere, quidquid sentiunt, tanquam
particulares Doctores.

42 Tria tamen pro huius rei ex-
plicatione ulterius addam ad excu-
sandum Veteres Patres, ac Docto-
res, qui contrarium vulgauerunt, &
primo quidem sic habet Lessius lib.
13. de Perfectionibus diuinis num.
145. quod aliqui veteres durius de
paruulis senserint, & maximè S. Ful-
gentius de Fide ad Petrum cap. 27. non
est mirum, quia res non erat adhuc
discussa, nec pœna debita peccato ori-
ginali satis cognita. Secundo sic lo-
quitur S. Thomas in 4. dist. 4. in ex-
positione textus, supplicium improprie
nominat pœnam damni, quam solum
pueri sustinebunt, & in 2. dist. 33.
quæst. 2. art. 1. & 2. & quæst. 5. de
malo art. 2. ad 1. exponens dicta
Sanctorum Patrum, nomen, inquit,
tormenti, supplicij, gehennæ, & crucia-
tus largè accipiendum pro pœna, qua-
tenus significat speciem pro genere;
ideò autem supplicij pœnam absolute
statuebant in paruulis, ut excluderent
errorem Pelagij docentis nullam pœ-
nam

nam dari paruulis non baptizatis, & ad hoc fortasse respexit, Suarez tom. 2. in 3. par. disp. 57. sect. 6. §. nihilominus contraria sententia, cum de Augustino dixit, quod excessit loquens de pœna puerorum. Tertio non esse magni faciendam auctoritatem Aduersariorum, quia testimonia Scripturæ, ex quibus tortura puerorum colligenda est, satis clarè solis adultis peccatoribus damnationem comminantur ex locis supra relatis, & aperta definitione Innocentij Tertij decernentis pœnam originalis peccati, esse carentiam visionis, actualis verò, gehennæ perpetuæ cruciatum, & ideo passim reperies in Patribus ob solum peccatum personale damnari animas in Inferno iuxta illud Bernardi serm. 3. de Resurrect. sola propria voluntas ardet in Inferno.

¶ Sed obijcies vltèrius 10. pueri habentes originale sunt filij iræ, in quos Deus exercet suam iram, quæ importat inflictionem pœnæ. Respondeo iram Dei exerceri in Pueros per exclusionem à Regno, & à per-

pe-

petua suæ faciei intuitione, qua ratione Rex punit aliquando subditum remouendo illum ab Aula, & à proprio aspectu, vt remouit Rex Dauid Absalonem in pœnam fratricidij 2. Reg. 23. *Veruntamen faciem meam non videbit*, ideòque rectè Salmeron disp. 48. in cap. 5. ad Rom. inquit, *iram Dei non esse plenam respectu peccati puerorum, quemadmodum respectu damnatorum, & s. iam dissolendum, afferens illud Apostoli, quod peccatum primi Parentis sit in condemnationem, ait, ly condemnatio importat solummodo carentiam vitæ, & beatitudinis supernaturalis, nec non donorum gratuitorum adiuncta miseria peccati.*

39. Obijcies 11. duæ tantum sententiæ sunt ferendæ in die Iudicij, quia duo tantum sunt ordines iudicandorum, nempe peccatorum, ac iustorum, ergò sicuti pro omnibus iustis fertur hæc sententia, *Venite benedicti*, ita pro omnibus non iustis, ac peccatoribus, in quorum numero sunt Pueri habentes originale, fertur hæc

hæc alia, *Itc maledicti in ignem æternum*. Respondeo Durandum in 2. dist. 33. quæst. 3. & Cartusianum in 4. dist. 47. quæst. 1. velle paruulos non ad futuros Iudicio vniuersali, sed puto futuros ibi præsentés, vt aiunt Suarez tom. 2. in 3. par. disp. 57. sect. 6. & Merolla disp. 2. cap. 3. dub. 20. num. 38. qui postremus docet tres vniuersales sententias esse ferendas, quarum tertia erit contra maculatos solo originali, vt innuit Augustinus supra cit. lib. 3. de lib. arb. cap. 23. Sed probabilius existimo cum Vasquez 1. 2. disp. 134. cap. 3. num. 7. sententiam finalem contra reprobos non ferri ad Pueros, quamuis in sinistra collocandos, quia duplex illa sententia, vt supra perpendi ad solos adultos infectos peccatis personalibus, vel ornatos sanctis operationibus referenda est, vt habet S. Thom. in 4. dist. 47. quæst. 1. art. 3. quæst. 1. ad 3. *Pueri ante perfectam ætatem decedentes in Iudicio comparebunt, non vt iudicentur, sed vt videant gloriam Iudicis.* Quia iudicium forma-

ma-

matur de operibus personalibus. Cæterum falsum puto in Scriptura non dari pro pueris non baptizatis sententiam distinctam à sententia adultorum, cum pro illis data sit à Christo, *nisi quis renatus fuerit ex aqua, & Spiritu Sancto, non introibit in regnum Dei*, in qua sententia includitur sententia pro pueris mortuis cum baptismo, scilicet, ingressus in regnum.

45 Instas tam pueri baptizati, quam non baptizati carent operibus personalibus, ergo si pueri decedentes cum baptismo sunt in dextera, & comprehensi sub ea sententia, *venite benedicti percipite regnum*, etiam pueri morientes sine baptismo sunt in sinistra, & comprehenduntur sub ea sententia, *ite maledicti in ignem æternum*. Nego consequentiam, quo ad utramque partem; aio enim neutros comprehendi sub ea sententia, nec esse in dextera, vel sinistra in ea acceptione in qua sumitur à Christo Matth. 25. ubi ponuntur in dextera soli adulti, qui exercuerunt opera mi-

m
no
se
da
na
id
ru
vl
uo
ra
no
tu
in
ni
cu
no
es
C
re
Et
ba
re
fu
iu
gr
tis

miseri cordiæ, in sinistra verò, qui ea non exercuerunt, vt patet ex verbis sententiæ, vbi regnum Cælorum datur per modum præmij, & coronæ debitæ meritis personalibus, ob idque est fructus virtutis, non merum donum liberale collatum, sine villo merito accipientis, vti est in paruulis baptizatis.

46 Quod si nolis fumere dexteram in sensu Scripturæ, sed in alio, nempe, pro eo, qui ab solum meritum capitis mediante baptismo est mundus à culpa primi parentis, sinistram verò, pro eo, qui est infectus culpa eiusdem parentis, aio paruulos non baptizatos fore in sinistra, hoc est solummodo exclusos à regno, ex Christi sententia Ioan. 3. *Nisi quis renatus fuerit ex aqua, & Spiritu Sancto, non introibit in regnum Cælorum, baptizatos vero inclusos in eodem regno. Quare distinguo consequens sunt in dextera, ac sinistra, sumptis iuxta acceptionem scripturæ, & significationem sententiæ decernentis possessionem regni tanquam præ-*

D

mium

mum, exclusionem verò tanquam supplicium, intuitu meriti, vel demeriti personalis, nego: secundum aliam acceptionem modo explicato, transeat. Similiter paruuli non sunt paleæ, ac zizania in sensu euangelij in quo solummodo continentur, qui postquam creuerunt, inuenti sunt tempore messis cum prauitate operum personalium, ac proinde excludendi ab horreo, & proijciendi in ignem, licet in alio sensu sunt paleæ, & zizania in radice, seu ratione primæuæ, & seminalis infectionis ab ea tractæ, & quia aruerunt in ipso exortu, non reponuntur in horreo, quia non sunt triticum, sed non proijciuntur in ignem, quia in ea prauitate non creuerunt, nec perseuerarunt per proprium influxum.

47 Obijcies 12. Christus passus est pœnam sensus pro expiando originali, ergo originali debetur pœna sensus. Respondet Bellarm. lib. 6. de stat. pecc. cap. 5. in fine, Christum non subiisse pœnam gehennæ, quæ nobis directe debebatur, sed aliam,

quæ

quæ ratione infiniti valoris, ac meriti fuit plenissima satisfactio pro originali, & actualibus. fuit autem congrua pœna sensus, quia culpæ actuales, pro quibus satisfecit, pœnam sensibilem meruerunt. Sed clarius, ni fallor, aio Christum sustinuisse pœnam sensus, quia non poterat pro satisfactione pœnali sustinere pœnam damni, quia nunquam cessauit à clara Dei visione, vnde pœna sensibilis non fuit necessaria Christo, vt auferret nostras pœnas sensibiles, aliter debuisset pariter sustinere pœnam damni ad auferendam pœnam damni nobis debitam, sed vt modo sibi congruo, ac possibili satisfaceret pro culpa originali, & actuali. Et retorqueo argumentum, non valet sic arguere, Christus non est passus pœnam damni: ergo peccato non debetur pœna damni, ergo nec valet, passus est pœnam sensus, ergo originali debetur pœna sensus, sed satis est quod patiatur pœnam, per quam congrue deleatur pœna nostris delictis inflictæ.

48 Obijcies 13. Pueri sunt in loco poenali, ergo patiuntur poenam sensus, Do antecedens, & nego consequentiam, quia, vt dicantur esse ibi, tanquam in loco poenali, satis est si patiantur poenam damni, non vero sensus, vt habet Sanctus Thomas in 3. dist. 22. quæst. 2. art. 1. quæstiunc. 2. in c. his verbis, *supra Infernum, qui est locus damnatorum, est locus, in quo sunt tenebræ propter carentiam diuinæ visionis, & gratiæ, sed non est pœna sensus, & ided dicitur limbus puerorum.* Cæterum ipsa incarceration, seu existentia in limbo, non est de se poenalis independenter à carentia visionis sublata per peccatum. Quod si dicas, ergo æquè poenalis est limbus Sanctorum Patrum, ac puerorum, quia ambo sunt expertes poenæ sensus, & æquè sustinent poenam damni. Nego consequentiam quia in Patribus erat spes acquirendi visionem Dei, qua carent pueri quibus ob originale sublata est spes acquirendi beatitudinem supernaturalem, vel etiam naturalem propriam

iu-

iu
ce
P
m
c
d
C
e
v
n
se
d
tr
q
i
c
n
l
r
c
z
r
a
p
f
n
e

iuftorum in ftatu puræ naturæ, & licet fuerit aliquo modo poenalis in Patribus dilatio visionis, quam fummo opere defiderabant, huius tamen carentiæ triftitia pertinet ad poenam damni, non fensus, vt rectè notat Caietanus in 3. par. quæft. 52. art. 5. in comm. §. in refponfione ad primum, vbi ait, *Sancti Patres in limbo immunes à pœna fensus, fed adhuc ftat dolor, feu afflictiõ ex fpe dilata, quia huiusmodi dolor fpectat ad pœnam damni, contra quam diuiditur pœna fensus, ita quod, cum negatur ab eis pœna fensus intelligitur de pœna fensus diftincta contra pœnam damni, & per fe concomitantia illam.* Cæterum poffe limbum patrum, & à fortiori puerorum, dici aliquo modo poenalem, concedit S. Thom. in 3. dif. 22. quæft. 2. art. 1. quæft. 1. ad 2. quia tota illa regio inferior, erat, vel pro infectis aliqua culpa, vti funt pueri, vel impediti à confequutione gloriæ, ob non folutum pretium ante paffionem, & mortem Redemptoris, vti erant Sancti Patres. Denique fi quæ poena

D 3 est

est sensibilis cessabit post diē iudicij, vt ait S. Th. q. 5. de mal. art. 2. ad 6. pena puerorū cum originali decedentium, post iudicium consumabitur, in quantum ipsi qui puniuntur, hac pena, consummati erunt per corporum resumptionem.

49 Objces 14. Pueri dolent de amissa beatitudine supernaturali, sed hic dolor pertinet ad poenam sensus, ergo puniuntur poena sensibili. Resp. 1. data maiori, negando minorem, nam sicut carentia visionis, & donorum spectat ad poenam damni, ita & dolor de eorū amissione. Resp. 2. negando maiorem, ratio est; omnis afflictio in operante secundum rectam rationem oritur ex priuatione rei aliquo modo debitæ, sed anima separata existens cum solo originali, cognoscit gratiam supernaturalem non fuisse sibi debitam ex principijs naturæ, nec per actionem aliorum, à quibus poterat baptizari, præsertim quando moritur homo in vtero matris, ergo non dolebit anima de carentia infusionis gratiæ; vnde dolorem de amissa beatitudine negant
in

in pueris Becanus tom. 2. tract. 2. cap. 9. quæst. 1. Suarez, tom. 2. in 3. p. disp. 57. sec. 6. Vasquez 12. d. 134. cap. 3. Mol. 1. p. q. 64. art. 3. disp. 2. & Salaz tract. 13. disp. 11. sect. 6. cum S. Tho. q. 5. de mal. art. 3. & in 2. d. 33. q. 2. art. 2. in corp. vbi sic loquitur, est superexcedentis gratie, vt aliquis sine actu proprio præmiatur, vnde defectus talis gratie non magis tristitiam causat in pueris decedentibus sine baptismo, quam in sapientibus, dum vident multas gratias sibi non factas, quæ in alijs similibus facta sunt, ideo autem damnati dolebunt de carentia visionis, & anime in Purgatorio de carentia maioris perfectionis, in quantum adfuit in illis aptitudo ad vtriusque assequutionem per merita propria, vtrumque autem cessat in pueris decedentibus ante usum rationis, quo mediante poterant per actus honestos ad vtrumque bonum assequendum se disponere, vnde sic concludit ad 5. voluntas ordinata non est nisi eorum, ad quos quis aliquo modo ordinatur, & voluntariè ab illius assequutione deficiat, secus verò si deficiat

sine voluntate, unde circa rem minime possibilem, (siue absolute, siue facta suppositione) non tam datur voluntas, quam velleitas, dum illam non vult simpliciter, sed vellet, si posset.

50 Dices si quis sine propria culpa exhæredetur, vel mutiletur, adhuc dolet de vtriusque iactura, ergo licet puer priuetur beatitudine, ac dono iustitiæ sine propria culpa, adhuc de illius priuatione dolebit. Nego paritatem, quia illi inest ius ad habendam hæreditatem, & integritatem membrorum, non verò huic, vt mediante actione alterius baptizetur, vel quod impediantur causæ naturales, ac liberæ, ex quarum cursu sequitur mors ante baptismum. Vrges vltcrius, pueri extra vterum maternum existentes debebant baptizari ex præcepto Christi, ergo dolent de defectu baptismi, ad quem habebant ius, non ex merito proprio, sed ratione Præcepti de conferendo baptismum. Vasquez I. 2. disp. 134. cap. 3. num. 12. existimat ad prouidentiam Dei spectare, ne pueri de
amif-

amissa beatitudine ob carentiam baptismi, tristentur. Suarez verò disp. 56. sect 6. ait pueros ex conformitate ad voluntatem diuinam non tristari de amissione bonorum supernaturalium. Tandem Salas ait pueros, vtpote prudentes non reflectere ad beatitudinem supernaturalem, cuius reflexio nullam potest illis afferre vtilitatem, sed erunt contenti ijs bonis naturalibus, quibus pollent, ac sufficienter explentur. Mihi probabilior videtur prima, & secunda responsio, præsertim, quod cognoscent Deum, ita misericorditer disposuisse, vt impediret eorum damnationem, quam incurrissent, si ad ætatem adultam peruenissent.

51 Sed quæres primò, an Pueri si tristarentur de amissione beatitudine, eorum tristitia esset actus deordinatus. Affirmatiuè respondet S. Thom. qui nullum agnoscens in pueris actum deordinatum, consequenter docet, carere tali tristitia, quæ dicit deordinationem, vt habet quæst. 5. de malo art. 3. in corp. *quia non est abs-*

D 5 que

que inordinatione voluntatis, quod aliquis doleat se non habere, quod nunquam potuit adipisci, sicuti inordinatum esset, si rusticus doleret, quod non esset regnum adeptus; ideo pueri, cum post mortem, sciant se nunquam potuisse gloriam caelestem adipisci, ex eius carentia non dolebunt. Verum etsi daretur tristitia in pueris, quia tamen non oriretur ex affectu elationis, & rei omninò indebitæ, sed ex cognitione non obtinendi rem, ad quam erant destinati, ideo nullam in ea agnosco deordinationem, & sane cum sancti Viri non deordinate tristati sint de crepta sibi occasione Martyrii, quam alij habuere, quamuis ea occasio non fuerit illis debita, potiori iure possent pueri sine deordinatione dolere de non acquisita per baptismum beatitudine, ad quam eo mediante erant ordinati. Addunt alij eos dolere in limbo, de amissa beatitudine, sed cessaturum dolorem post diem iudicij, quando reassumptis corporibus cessabit detentio in carcere, sicuti cessauit dolor in patribus de dilatio-
ne

ne visionis per descensum Christi, vt
habet Caietanus 3. par. quæst. 52. art.
5. in comm.

52 Quæres secundo, si pueri mi-
grarent cum solo originali, & ve-
niali subirent poenam sensus, quæ
esset æterna, non ratione venialis, sed
originalis, ergo originale meretur
poenam sensibilem æternam. Res-
pondeo primo casum reputari im-
possibilem à S. Thoma, qui ea facta
suppositione concedit poenam fore
æternam per accidens, non quidem
ratione originalis, sed durationis cul-
pæ venialis, & carentiæ gratiæ, quia
durante culpa, durat poena, quæ non
tollitur, nisi ablata culpa, vt habet
quæst. 5. de malo art. 2. ad 8. & q. 7.
ar. 10. ad 8. & in 2. d. 42. q. 1. art. 5.
ad 7. *si per impossibile aliquis perue-
niens ad usum rationis, peccaret ve-
nialiter, & moreretur, puniretur pœna
æterna sensibili in inferno, sed hoc ac-
cidit veniali, in quantum est sine gratia.*
Respondeo secundo sustinere tunc
pœnam sensus taxatam à iudice, sed
temporaneam, solummodo debitam

veniali, eaque finita, fore immunem
ab omni poena sensibili.

SECTIO II.

*An Pueri fruantur aliquali, & imper-
fecta beatitudine naturali.*

53 **N**Egant Tannerus tom. 2. disp.
4. quæst. 10. dub 5. Valentia
1.2. disp. 6. quæst. 17. punct 4. Bellar-
minus lib. 6. de amissione gratiæ a
cap. 3. Azor. tom. 1. lib. 4. cap. 33.
quæst. 4. & 5. & alij, qui acriter in-
uehuntur contra oppositam senten-
tiam, damnantes illam, vt temera-
riam, erroneam, vel hæresi proxi-
mam. Alij è contra affirmant; ita
Ambrosius Catharinus in opusc. de
statu Puerorum decedentium sine ba-
ptismate, Riccardus in 2. dist. 33. art. 3.
quæst. 2. vbi docet eos habituros plu-
ra bona, & maius gaudium de eo-
rum possessione, quam habeant de
bonis creatis peccatores in hac vita,
Liranus perpendens ea verba Eccle-
siastes cap. 4. *iudicavi utroque feli-
ciorem eum, qui nec dum natus est, sic*
ha-